

DUNE

FRANK HERBERT

မြန်မာဘာသာပြန် မြတ်သန်းထွန်း

Book 5 (1965)

The greatest science fiction adventure of all time

စာအုပ်အမည် - Dune
မြန်မာဘာသာပြန် - မြတ်သန်းထွဏ်း

Book 5 (1965)

Chapter 5

*

ကြယ်တာရာများ!

*

သူမသည် ကောင်းကင်က ကြယ်များကို
မော့ကြည့်နေစဉ် သူမ၏ဘေးသို့ ပေါလ်
ရောက်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။
ကန္တာရ၏ညသည် ကြယ်တာရာများရှိရာ

အထက်သို့ ဦးတည်နေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။
နေ့ခင်းဘက်၏ ပူပြင်းလှသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
များမှာလည်း ပြေလျော့သွားတော့သည်။ သူမ၏
ပါးပြင်ပေါ်သို့ လေပြေအေးလေး တစ်ချက်
ဝှေ့ယမ်းသွားသည်။

"ပထမလ မကြာခင် ထွက်လာတော့မယ်" ဟု
ပေါလ်က ဆိုသည်။ "အထုပ်က အဆင်သင့်ပဲ။
ကျွန်တော် 'သမ်ပါ' (Thumper - မြေအောက်
လှုပ်ခါစက်) ကိုလည်း တပ်ဆင်ထားပြီးပြီ။"

ငါတို့ ဒီငရဲဘုံထဲမှာ ဘယ်သူမှမသိဘဲ ထာဝရ
လမ်းပျောက်သွားနိုင်တာပဲ ဟု သူမ တွေး
မိသည်။

ညလေပြေက သဲမှုန်များကို သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်
သို့ ဝှေ့ယမ်းပေးနေပြီး၊ ၎င်းနှင့်အတူ သစ်ကြံပိုး
နံ့ (Cinnamon) လိုလို အနံ့တစ်မျိုးက အမှောင်
ထုထဲတွင် ရောပါလာသည်။

"အဲဒီအနံ့ကို ရှူကြည့်စမ်း" ဟု ပေါလ်က ဆိုသည်။

"ဒီကိရိယာ (Filter) ထဲကနေတောင် အနံ့ရနေ တယ်" ဟု သူမက ဆိုသည်။ "ဒါဟာ ကြွယ်ဝတဲ့ အရာတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ရေကို ဝယ်နိုင်ပါ့မ လား?" သူမသည် မြစ်ဝှမ်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ ညွှန်ပြလိုက်သည် - "ဟိုဘက်မှာတော့ ဘာမီး ရောင်မှ မရှိဘူး။"

"ဖရီမန်းတွေက ဟိုကျောက်ဆောင်တွေရဲ့ နောက်က 'စီးချ်' (Sietch) ထဲမှာ ပုန်းနေကြမှာ ပေါ့" ဟု သူက ဆိုသည်။

သူတို့၏ ညာဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထက်သို့ ငွေရောင်အနားသတ်လေးတစ်ခု တိုးထွက်လာ သည်— ၎င်းမှာ ပထမလ (First moon) ပင် ဖြစ်သည်။ လမင်းကြီးမှာ မြင့်တက်လာပြီး ၎င်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် 'လက်ဝါးပုံ' (Hand

pattern) မှာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေသည်။
ဂျက်စီကာသည် လရောင်အောက်တွင် ဖြူလွလွ
ငွေရောင်သန်းနေသော သဲပြင်ကို စူးစမ်းကြည့်
နေမိသည်။

"ကျွန်တော် သမ်ပါကို ကျောက်ကြားလမ်းရဲ့
အနက်ဆုံးနေရာမှာ မြှုပ်ထားခဲ့တယ်" ဟု ပေါ
လ်က ဆိုသည်။ "အဲဒါကို ကျွန်တော် စတင်လိုက်
တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် မိနစ်သုံးဆယ်
လောက် အချိန်ရမယ်။"

"မိနစ်သုံးဆယ်?"

"အဲဒီနောက်မှာတော့ . . . လောက်ကောင်ကြီး
တစ်ကောင်ကို . . . အဲဒါက စတင်ခေါ်ယူတော့
မှာမို့လို့ပဲ။"

"အော် . . . အမေ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။"

သူသည် သူမ၏ဘေးမှ ထွက်သွားပြီးနောက်
ကျောက်ကြားလမ်းဆီသို့ ပြန်သွားသော သူ၏

လှုပ်ရှားသံများကို သူမ ကြားနေရသည်။

ညဆိုတာ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုပဲ ဟု သူမ
တွေးမိသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုသို့ ဦးတည်နေတဲ့
အပေါက်တစ်ပေါက်ပေါ့ . . . ငါတို့အတွက်
မနက်ဖြန်ဆိုတာ ရှိဦးမယ်ဆိုရင်ပေါ့။ သူမ
ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ငါ ဘာလို့ ဒီ
လောက်တောင် စိတ်ဓာတ်ကျနေရတာလဲ? ငါ
ဟာ ဒီထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
လေ့ကျင့်ထားရသူပဲဟာ!

ပေါလ် ပြန်ရောက်လာပြီး၊ အထုပ်ကို မကာ
ပထမဆုံး သဲသောင်ခုံရှိရာသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွား
သည်။ ထို့နောက် ရပ်လိုက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ၏
လိုက်ပါလာသည့် အသံကို နားစွင့်နေသည်။ သဲ
မှုန်လေးများ၏ တိုးတိတ်သော အသံကို သူကြား
နေရသည်— ၎င်းမှာ ကန္တာရ၏ ကိုယ်ပိုင် လုံခြုံမှု
ဆိုင်ရာ သင်္ကေတတစ်ခုနယ်။

"ငါတို့ စည်းချက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ရမယ်" ဟု ပေါလ်က ဆိုသည်။ သူသည် လူများ သံပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ပုံကို သူ၏ အမှတ်သညာများ ထဲမှ ပြန်လည်ထုတ်ယူနေသည်— ကြိုတင်မြင်တွေ့ထားသည့် အမှတ်သညာရော၊ လက်တွေ့အမှတ်သညာပါ နှစ်မျိုးလုံးပင်။

"ကျွန်တော် လုပ်ပြတာကို ကြည့်ပါ" ဟု သူက ဆိုသည်။ "ဒါက ဖရီးမန်းတွေ သံပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်တဲ့ နည်းလမ်းပဲ။"

သူသည် လေတိုက်ရာဘက်ရှိ သံသောင်ခုံ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်ပြီး၊ သံသောင်ခုံ၏ ကွေးညွတ်ပုံအတိုင်း ခြေလှမ်းများကို တရွတ်တိုက် ဆွဲလျှောက်သွားသည်။

ဂျက်စီကာသည် သူ၏ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းစာလောက်ကို စူးစမ်းကြည့်ပြီးနောက် သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါကာ အတုယူ

လမ်းလျှောက်သည်။ ဤနည်းလမ်း၏
အနှစ်သာရကို သူမ နားလည်သွားသည်— သူ
တို့၏ အသံသည် သဲများ သဘာဝအတိုင်း
ရွေ့လျားသံ သို့မဟုတ် လေတိုက်သံနှင့် တူနေရ
မည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်၏ ကြွက်သားများ
ကတော့ ဤကဲ့သို့ စည်းချက်မမှန်ဘဲ
ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသော
လမ်းလျှောက်ပုံကို လက်မခံချင်ကြချေ။ လှမ်း
လိုက်သည် . . . ဆွဲလိုက်သည် . . . ဆွဲလိုက်သည်
. . . လှမ်းလိုက်သည် . . . လှမ်းလိုက်သည် . . .
ခဏစောင့်သည် . . . ဆွဲလိုက်သည် . . . လှမ်း
လိုက်သည် . . .

အချိန်များမှာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ရှည်လျားစွာ ကုန်ဆုံးနေသည်။ ရှေ့က ကျောက်
နံရံကြီးမှာလည်း နီးကပ်လာပုံ မရသေးချေ။
နောက်က ကျောက်ဆောင်ကြီးကတော့ မြင့်မား

စွာ ကျန်ရစ်နေဆဲ။

"လမ့်! လမ့်! လမ့်! လမ့်!" (Lump! Lump!)

၎င်းမှာ နောက်က ကျောက်ဆောင်ဆီမှ ထွက်
ပေါ်လာသော ထိမှန်သံ (Drumming) ပင်
ဖြစ်သည်။

"သမ်ပါ စပြီ" ဟု ပေါလ်က လေသံဖြင့် ဆို
လိုက်သည်။

ထိုလှုပ်ခါသံမှာ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်နေသဖြင့်
သူတို့ လမ်းလျှောက်ရာတွင် ထိုစည်းချက်
အတိုင်း မပါသွားအောင် အတော်လေး ထိန်းယူ
နေရသည်။

"လမ့် . . . လမ့် . . . လမ့် . . . လမ့် . . ."

သူတို့သည် လရောင်အောက်ရှိ မြစ်ဝှမ်းခွက်
ကြီးထဲတွင် ထိုသမ်ပါ၏ တုန်ခါသံနှင့်အတူ
ရွေ့လျားနေကြသည်။ သဲသောင်ခုံများ၏
အတက်အဆင်းတွင်— လှမ်းလိုက်သည် . . . ဆွဲ

လိုက်သည် . . . စောင့်လိုက်သည် . . . လှမ်းလိုက်
သည် . . . ခြေဖဝါးအောက်တွင် သဲများ လိမ့်
ထွက်နေသော သဲပြင်ကျယ်ပေါ်တွင်— ဆွဲလိုက်
သည် . . . စောင့်လိုက်သည် . . . လှမ်းလိုက်သည်
. . .

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့၏ နားများက
ထူးခြားသော ရူးရူးရဲရဲ အသံကို ရှာဖွေနေကြ
သည်။

ထိုအသံ ထွက်ပေါ်လာသည့်အခါ အလွန်တိုးလှ
သဖြင့် သူတို့၏ ခြေသံများကပင် ဖုံးလွှမ်း
နေသည်။ သို့သော် ၎င်းမှာ အနောက်ဘက်ဆီမှ
နေ၍ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။

"လမ့် . . . လမ့် . . . လမ့် . . . လမ့် . . . " သမ်ပါ
က တုန်ခါနေဆဲ။

ရူးရူးရဲရဲ အသံမှာ သူတို့နောက်ဘက်က ညအ
မှောင်ထုထဲတွင် ပျံ့နှံ့လာသည်။ သူတို့

လမ်းလျှောက်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
လောက်ကောင်ကြီးကြောင့် ပွတက်လာသော သဲ
ပုံကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

"ဆက်သွား" ဟု ပေါလ်က တိုးတိုးလေး
ဆိုသည်။ "နောက်ကို လှည့်မကြည့်နဲ့။"

သူတို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သော ကျောက်ဆောင်ရိပ်
များဆီမှ ဒေါသတကြီး ကြိတ်ချေလိုက်သည့်
အသံကြီး ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။ ၎င်းမှာ
တောင်ပြုသကဲ့သို့ ဆူညံလှသော အသံကြီး
ဖြစ်သည်။

"ဆက်သွား" ဟု ပေါလ်က ထပ်မံ ပြောလိုက်
တော့သည်။

သူတို့ရှေ့က ကျောက်နံရံနဲ့ နောက်က ကျောက်
နံရံ နှစ်ခုလုံးဟာ အကွာအဝေး အတူတူပဲလို့
ထင်ရတဲ့ အမှတ်အသားမရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုကို
သူတို့ ရောက်ရှိလာပြီဆိုတာ ပေါလ် သတိပြုမိ

လိုက်တယ်။

သူတို့ရဲ့ နောက်ဘက်မှာတော့ ကျောက်ဆောင်
တွေကို ရိုက်ခတ်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ အဲဒီ ပြင်းထန်
ဆူညံလှတဲ့ အသံကြီးဟာ ညဉ့်အမှောင်ထုကို
လွှမ်းမိုးထားဆဲပဲ။

သူတို့ဟာ ဆက်ပြီး လျှောက်နေကြတယ် . . .
ဆက်ပြီးတော့ပေါ့။ ကြွက်သားတွေဟာ စက်ရုပ်
တစ်ရုပ်လိုပဲ အဆက်မပြတ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေ
တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့က လှမ်း
ခေါ်နေတဲ့ ကမ်းပါးယံကြီးဟာ ပိုပြီး မြင့်တက်
လာတာကို ပေါလ် မြင်နေရပြီ။

ဂျက်စီကာကတော့ အာရုံစူးစိုက်မှု အပြည့်နဲ့
ဟာလာဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာ လျှောက်လှမ်းနေ
သလိုပဲ။ သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှု တစ်ခုတည်း
နဲ့ပဲ သူမ ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်လှမ်းနေနိုင်တာ
ကို သူမ သိနေတယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ခြောက်သွေ့

လွန်းလို့ နာကျင်နေပေမဲ့ နောက်က အသံတွေ
ကြောင့် ‘စတီးလ်ဆု’ ထဲက ရေကို တစ်ငုံ
သောက်ဖို့အတွက်တောင် ရပ်တန့်ဖို့
မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူး။

"လမ့် . . . လမ့် . . ."

ဝေးကွာလှတဲ့ ကမ်းပါးယံဆီကနေ
အသစ်တစ်ဖန် ပေါက်ကွဲထွက်လာတဲ့ ဆူညံ
သံကြီးဟာ ‘သမ်ပါ’ ရဲ့ အသံကိုတောင် ဝါးမြို့
သွားတယ်။

ပြီးတော့ . . . တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။

"မြန်မြန်" လို့ ပေါလ်က တိုးတိုးလေး ဆိုတယ်။

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သူ မြင်မှာ
မဟုတ်မှန်း သိပေမဲ့၊ အစွမ်းကုန် အားစိုက်ထား
ရတဲ့ ကြွက်သားတွေကို ဒီထက်ပိုပြီး ခိုင်းစေဖို့
အတွက် ဒီလို လှုပ်ရှားမှုမျိုး လုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်
လို့ သူမကိုယ်သူမ ပြောနေတာပါ။ ပုံမှန်မဟုတ်

တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ . . .

ရှေ့က ဘေးကင်းရာ ကျောက်နံရံကြီးဟာ ကြယ်တာရာတွေဆီအခြေ မြင့်တက်နေပြီး၊ ၎င်းရဲ့ အခြေမှာ ပြန့်ပြူးနေတဲ့ သဲပြင်တစ်ခု ရှိနေတာကို ပေါလ် မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ အဲဒီပေါ်ကို ခြေချလိုက်မိတယ်၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ယိုင်နဲ့သွားပေမဲ့ မသိစိတ်ကနေ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်တယ်။

ထိုခဏမှာပဲ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်က သဲပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားတဲ့ အသံကြီးနဲ့အတူ တုန်ခါသွားတော့တယ်။

ပေါလ် ဘေးကို နှစ်လှမ်းလောက် ယိုင်သွားတယ်။

"ဘွန်း! ဘွန်း!"

"ဒရမ်သဲ (Drum sand) ပဲ!" လို့ ဂျက်စီကာက

အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ပေါလ် ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်တယ်။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သဲပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် ရာ ကျောက်ကမ်းပါးယံဟာ မီတာ နှစ်ရာ လောက်ပဲ ဝေးတော့တယ်။

သူတို့နောက်ဘက်မှာတော့ ရူးရူးရဲ့ရဲ့ မြည် သံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်— လေတိုက်သံ လိုလို၊ ရေမရှိတဲ့ နေရာမှာ ရေလှိုင်းတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခတ်နေတဲ့ အသံမျိုး လိုလို။

"ပြေး!" ဂျက်စီကာက အော်လိုက်တယ် - "ပေါ လ်၊ ပြေးတော့!"

သူတို့ ပြေးကြပြီ။

သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်အောက်မှာ ‘ဒရမ်’ တီးသံ လို အသံတွေ ဟိန်းထွက်နေတယ်။ အဲဒီနောက် မှာတော့ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ ရှိတဲ့နေရာကို

ရောက်သွားကြတယ်။ ခဏတာတော့ ဒီလို
ပြေးလွှားရတာဟာ စည်းချက်မရှိတဲ့
လမ်းလျှောက်မှုကြောင့် နာကျင်နေတဲ့
ကြွက်သားတွေအတွက် သက်သာရာရစေသလို
ပဲ။ ဒါဟာ နားလည်ရလွယ်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး၊
စည်းချက်ရှိတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သဲ
တွေနဲ့ ကျောက်စရစ်တွေက သူတို့ခြေထောက်
တွေကို ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ နောက်က
လိုက်လာတဲ့ လောက်ကောင်ကြီးရဲ့ ရူးရူးရဲရဲ
အသံကတော့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မုန်တိုင်းသံ
လို ပိုကျယ်လာနေပြီ။

ဂျက်စီကာ ခြေချော်ပြီး ဒူးထောက်ကျသွား
တယ်။ သူမ စဉ်းစားနိုင်တာဆိုလို့ ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်မှု၊ ဆူညံသံနဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုတွေပဲ ရှိတော့
တယ်။

ပေါလ်က သူမကို ဆွဲထူလိုက်တယ်။

သူတို့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဆက်ပြေးကြတယ်။

သူတို့ရှေ့က သဲထဲမှာ တိုင်အသေးလေးတစ်ခု ထိုးထွက်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် နောက်ထပ် တစ်ခုကို ထပ် တွေ့ရပြန်တယ်။ ဂျက်စီကာရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ တိုင်တွေဟာ ဘာလဲဆိုတာကို ကျော်သွားပြီးမှပဲ သတိထားမိလိုက်တယ်။

နောက်ထပ် တစ်ခု— ကျောက်ဆောင်ရဲ့ အက်ကြောင်းထဲကနေ ထိုးထွက်နေတဲ့ လေတိုက်စားထားတဲ့ မျက်နှာပြင်တစ်ခု။

နောက်ထပ် တစ်ခု။

ကျောက်ဆောင်!

သူမရဲ့ ခြေဖဝါးကနေတစ်ဆင့် မာကျောတဲ့ မြေပြင်ရဲ့ ခံစားမှုကို ခံစားလိုက်ရပြီး၊ ခိုင်မာတဲ့ မြေပြင်ကြောင့် ခွန်အားအသစ်တွေ ရလာသလိုပဲ။

နက်ရှိုင်းတဲ့ အက်ကြောင်းကြီးတစ်ခုဟာ သူတို့
ရှေ့က ကမ်းပါးယံပေါ်မှာ ဒေါင်လိုက် အ
မှောင်ရိပ်တစ်ခုအဖြစ် ဆန့်တန်းနေတယ်။ သူတို့
အဲဒီဆီကို အပြင်းအထန် ပြေးသွားပြီး
ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အပေါက်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်
လိုက်ကြတယ်။

သူတို့နောက်မှာတော့ လောက်ကောင်ကြီး
လှုပ်ရှားလာတဲ့ အသံ ရပ်သွားတယ်။

ဂျက်စီကာနဲ့ ပေါလ်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
ကန္တာရပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။

သဲသောင်ခုံတွေ စတင်တဲ့နေရာ၊
ကျောက်ဆောင်ကမ်းခြေရဲ့ အခြေကနေ မီတာ
ငါးဆယ်လောက် အကွာမှာ ငွေပြာရောင်
အကွေးကြီးတစ်ခုဟာ ကန္တာရထဲကနေ ထိုး
ထွက်လာပြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ သဲတွေနဲ့ ဖုန်မှုန့်
တွေကို ရေတံခွန်လို လွင့်စင်စေတယ်။ ၎င်းဟာ

ပိုပြီး မြင့်တက်လာပြီး ဧရာမ ပါးစပ်ကြီးတစ်ခု
အဖြစ် ပေါ်လာတော့တယ်။ အဲဒါဟာ လရောင်
အောက်မှာ အရောင်တောက်ပနေတဲ့
အနားသတ်တွေပါတဲ့ လုံးဝန်းပြီး မှောင်မည်းနေ
တဲ့ အပေါက်ကြီးတစ်ခုပဲ။

အဲဒီပါးစပ်ကြီးဟာ ပေါလ်နဲ့ ဂျက်စီကာတို့ ပုန်း
နေတဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အက်ကြောင်းဆီကို မြေ
တစ်ကောင်လို တိုးဝင်လာတယ်။ သစ်ကြံပိုးနဲ့
ဟာ သူတို့ရဲ့ နှာခေါင်းထဲကို ပြင်းထန်စွာ တိုးဝင်
လာတယ်။ လရောင်ဟာ ၎င်းရဲ့ သလင်းကျောက်
သွားတွေပေါ်မှာ ဟပ်ပြီး လက်ခနဲ ဖြစ်သွား
တယ်။

အဲဒီ ပါးစပ်ကြီးဟာ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို ယိမ်းနွဲ့
လျက် လှုပ်ရှားနေတယ်။

ပေါလ်သည် သူ၏အသက်ရှူသံကို ငြိမ်သက်
အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

ဂျက်စီကာမှာမူ ဝပ်နေလျက်သား စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။

သူမ၏ စိတ်အာရုံကို လွမ်းမိုးရန် ခြိမ်းခြောက်
နေသည့် ရှေးဦးဖီဇဆိုင်ရာ ကြောက်ရွံ့မှုများကို
နှိမ်နင်းရန်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုများကို
ဖယ်ရှားရန်အတွက် သူမ၏ 'ဘဲနီဂျက်ဆရစ်'
(Bene Gesserit) လေ့ကျင့်ခန်းများဖြင့်
ပြင်းပြင်းထန်ထန် အာရုံစူးစိုက်လိုက်ရသည်။

ပေါလ်ကမူ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်လှုပ်ရှားတက်
ကြွမှုကို ခံစားနေရသည်။ လွန်ခဲ့သော ခဏတာ
အတွင်းမှာပင် သူသည် အချိန်ကာလ
အတားအဆီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ကာ ပို၍ပင် မ
သိနက်ခဲ့သော နယ်ပယ်သစ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်
ရှိသွားခဲ့ပြီ။ သူသည် ရှေ့တွင်ရှိနေသည့် အမှောင်
ထုကို ခံစားနေရသည်။ သူ၏ အတွင်းစိတ်မျက်စိ
(Inner eye) တွင် ဘာတစ်ခုမျှ ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိ

တော့။ ၎င်းမှာ သူလှမ်းလိုက်သော ခြေလှမ်းတစ်
ခုက သူ့ကို ရေတွင်းနက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ . . .
သို့မဟုတ် အနာဂတ်ကို မမြင်နိုင်သော လှိုင်းလုံး
ကြီးတစ်ခု၏ အောက်ခြေချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ ပစ်ချ
လိုက်သကဲ့သို့ပင်။ မြင်ကွင်းရှုခင်းများမှာ
အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

ထိုသို့ အချိန်ကာလ အမှောင်ထုကို ခံစားရခြင်း
က သူ့ကို ကြောက်ရွံ့စေမည့်အစား သူ၏ အခြား
သော အာရုံခံစားမှုများကို အဆမတန်
ထက်မြက်လာစေသည်။ သဲထဲမှ ကြွတက်လာ
ပြီး သူ့ကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည့် ထိုအရာ
ကြီး၏ အသွင်အပြင် အစိတ်အပိုင်းတိုင်းကို သူ
မှတ်တမ်းတင်နေမိသည်။ ၎င်း၏ ပါးစပ်မှာ
အချင်းအားဖြင့် မိတာ ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည် . . .
ပါးစပ်အနားသတ်ပတ်လည်တွင် 'ခရစ်စနိုက်ဖ်'
(Crysknives) ဓားများကဲ့သို့ ကွေးညွတ်နေသော

သလင်းကျောက်သွားများက အရောင်တ
လက်လက် တောက်နေသည် . . . လေအိုးကြီး
တစ်ခုကဲ့သို့ ရှူထုတ်လိုက်သည့် အသက်ရှူသံ
တွင် သစ်ကြံပိုးနံ့များ၊ သိမ်မွေ့သော အယ်လ်ဒီ
ဟိုက် (Aldehydes) အနံ့များနှင့် အက်စစ်နံ့များ
ပါဝင်နေသည် . . .

လောက်ကောင်ကြီးသည် သူတို့အထက်က
ကျောက်ဆောင်များကို ပွတ်တိုက်သွားစဉ်
လရောင်ကိုပင် ကွယ်သွားစေသည်။ ကျောက်ခဲ
အသေးလေးများနှင့် သဲများမှာ သူတို့
ပုန်းအောင်းနေသည့် ကျဉ်းမြောင်းသော နေရာ
လေးထဲသို့ ရေတံခွန်လို ပြိုကျလာသည်။

ပေါလ်သည် မိခင်ဖြစ်သူကို အတွင်းဘက်သို့ ပို
တိုးသွားအောင် တွန်းပို့လိုက်သည်။

သစ်ကြံပိုးနံ့!

ထိုအနံ့မှာ သူ့အပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံလာသည်။

လရောင်ကို ဟပ်လျက် အရောင်များ တ
ဖျတ်ဖျတ် ထွက်နေသည်။

"လမ့်! လမ့်! လမ့်! လမ့်!" (Lump! Lump!
Lump! Lump!)

နောက်ထပ် 'သမ်ပါ' တစ်ခုပဲ! ဟု ပေါလ် တွေး
လိုက်သည်။

၎င်းသည် သူတို့၏ ညာဘက်ဆီမှ ထပ်မံ ထွက်
ပေါ်လာပြန်သည်။

လောက်ကောင်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး
တုန်ခါသွားသည်။ ၎င်းသည် သဲထဲသို့ ပို၍ ဝေး
ရာသို့ ဆုတ်ခွာသွားတော့သည်။ သဲသောင်ခုံများ
အထက်တွင် ခေါင်းလောင်းပါးစပ် တစ်ဝက်
သဏ္ဍာန်၊ လှိုင်ခေါင်းပုံသဏ္ဍာန် ကွေးညွတ်နေ
သော အပေါ်ပိုင်း အစိတ်အပိုင်းသာ ကျန်ရှိ
တော့သည်။

သဲများ ပွတ်တိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ပို၍ နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်
သွားပြီး၊ လှည့်ကာ ဆုတ်ခွာသွားတော့သည်။
၎င်းသည် သဲလှိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
ပြီး သဲသောင်ခုံများအကြားမှတစ်ဆင့် ဝေးရာသို့
ကွေ့ဝိုက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပေါလ်သည် အက်ကြောင်းထဲမှ ထွက်လာပြီး၊
သဲကန္တာရပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ကာ
အသစ်ထွက်ပေါ်လာသည့် သမ်ပါခေါ်သံဆီသို့
ဦးတည်သွားနေသော သဲလှိုင်းကြီးကို ကြည့်နေ
မိသည်။

ဂျက်စီကာလည်း နောက်က လိုက်လာပြီး
နားစွင့်နေသည် - "လမ့် . . . လမ့် . . . လမ့် . . .
လမ့် . . . လမ့် . . . "

ခဏအကြာတွင် ထိုအသံ ရပ်သွားသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ 'စတီးလ်ဆု' ထဲက ပြန်လည်
သန့်စင်ထားသည့် ရေပိုက်ကို ရှာတွေ့ပြီးနောက်

ရေကို စုပ်ယူသောက်သုံးလိုက်သည်။

ဂျက်စီကာသည် သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသော်လည်း၊ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုများကြောင့် ဘာကိုမျှ မတွေးနိုင်ဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ "အဲဒါ တကယ်ပဲ ထွက်သွားပြီလား?" ဟု သူမက တိုးတိုးလေးမေးသည်။

"တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲဒါကို ခေါ်လိုက်တာပဲ" ဟု ပေါလ်က ဆိုသည်။ "ဖရီမန်းတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။"

သူမ စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်သည် - "အဲဒါ ကြီးက သိပ်ကို ကြီးမားလွန်းတယ်!"

"ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ‘သော်ပိတာ’ (Ornithopter) ကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ တစ်ကောင်လောက်တွေ မကြီးပါဘူး။"

"ဒါ ဖရီမန်းတွေဆိုတာ သေချာလား?"

"သူတို့ သမ်ပါကို သုံးသွားတာပဲလေ။"

"ဘာလို့ သူတို့က ငါတို့ကို ကူညီရတာလဲ?"

"သူတို့က ငါတို့ကို ကူညီနေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ လောက်ကောင်ကြီးကိုပဲ တစ်ခုခုအတွက် ခေါ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ?"

အဖြေတစ်ခုမှာ သူ၏ အသိစိတ်အစွန်းလေးတွင် ပေါ်လာတော့မလို ရှိနေသော်လည်း ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် သူတို့၏ အထုပ်ထဲ၌ပါသော ခေါက်၍ရသည့် ဆူးပါသော တုတ်ချောင်းများဖြစ်သည့် ‘မေကာ ဟွတ်ခ်’ (Maker hooks) များနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

"ဘာလို့ သူတို့က လောက်ကောင်ကြီးကို ခေါ်ရတာလဲ?" ဟု ဂျက်စီကာက ထပ်မေးလိုက်သည်။

ကြောက်ရွံ့မှု အငွေ့အသက်တစ်ခုက သူ့စိတ်ကို ထိတွေ့သွားသည်။ ပေါလ်သည် မိခင်ဖြစ်သူထံမှ အကြည့်လွဲကာ ကမ်းပါးယံအထက်သို့ အားစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ "မိုးမလင်းခင် ဟိုးအပေါ်ကို တက်နိုင်မယ့်လမ်း ရှာရမယ်" သူက လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ "ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့တဲ့ တိုင်တွေလေ— အဲဒါတွေက ဟိုမှာ အများကြီးပဲ။"

သူမသည် ပေါလ်၏ လက်ညှိုးညွှန်ရာအတိုင်း လိုက်ကြည့်လိုက်ရာ— လေတိုက်စားထားသော အမှတ်အသားတိုင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်— ထို့နောက် သူတို့အထက် အမြင့်ဆီရို ကျောက် ကြားလမ်းတစ်ခုထဲသို့ လိမ်ကောက်ဝင်သွား သည့် ကျဉ်းမြောင်းသော ကျောက်စွန်းလမ်း လေး၏ အရိပ်ကိုပါ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

"အဲဒီတိုင်တွေက ကမ်းပါးပေါ်တက်မယ့် လမ်း

ကို မှတ်သားပေးထားတာပဲ" ဟု ပေါလ်က
ဆိုသည်။ သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးတွင်
သေချာပြင်ပိုးလိုက်ပြီး၊ ကျောက်စွန်းလမ်း၏
အခြေသို့ ကူးသွားကာ အထက်သို့ စတင်တွယ်
တက်တော့သည်။

ဂျက်စီကာသည် ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းရင်း
အမောဖြေကာ ခွန်အားများကို ပြန်လည်စုစည်း
လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှ ပေါလ်၏နောက်သို့
လိုက်ပါခဲ့သည်။

လမ်းညွှန်တိုင်များအတိုင်း သူတို့ တရွတ်တိုက်
တွယ်တက်လာခဲ့ကြရာ မှောင်မည်းနေသော
ကျောက်ကြားလမ်းတစ်ခု၏ အဝရံ ကျဉ်းမြောင်း
သော ကျောက်စွန်းလေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ပေါလ်သည် ခေါင်းကိုမော့ကာ အမှောင်ရိပ်
လွှမ်းနေသော ထိုနေရာကို စူးစမ်းလိုက်သည်။
ကျဉ်းမြောင်းလှသော ကျောက်စွန်းပေါ်တွင်

သူ၏ခြေထောက်များ ရပ်တည်နေရမှုမှာ
အတော်ပင် စိုးရိမ်စရာကောင်းသည်ကို ခံစားနေ
ရသော်လည်း၊ မိမိကိုယ်ကို သတိကြီးကြီးထား
ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားရန် ထိန်းချုပ်
လိုက်သည်။ ကျောက်ကြားလမ်းအတွင်း၌ အ
မှောင်ထုကိုသာ မြင်ရသည်။ ၎င်းသည်
အထက်သို့ ဆန့်တန်းသွားပြီး အပေါ်ဘက်တွင်
တော့ ကြယ်တာရာများကို မြင်နေရသည်။
သူ၏နားက အသံများကို စူးစမ်းရှာဖွေရာ— သဲ
မှုန်လေးများ လွင့်စင်ကျလာသံ၊ ပိုးကောင်လေး
တစ်ကောင်၏ တောင်ပံခတ်သံ 'ဗွီ' ခနဲ အသံ၊
သတ္တဝါအငယ်စားလေး တစ်ကောင် ပြေးလွှား
သွားသည့် ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်— အစရှိသော
မျှော်လင့်ထားသည့် အသံများကိုသာ ကြားရ
သည်။ သူသည် ကျောက်ကြားလမ်းအတွင်းရှိ အ
မှောင်ထုကို ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ
ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာပြင်အောက်ရှိ ကျောက်

သားကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် ထောင့်ချိုး
ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပတ်ကျော်လိုက်ပြီးနောက်
မိခင်ဖြစ်သူကို လိုက်ခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။
သူမ ဝတ်ရုံ၏ လျော့ရဲနေသော အနားသတ်ကို
ဆွဲကိုင်ပေးရင်း ပတ်ကျော်နိုင်ရန် ကူညီပေးခဲ့
သည်။

သူတို့သည် ကျောက်နံရံနှစ်ခုကြားမှ
ဘောင်ခတ်ထားသကဲ့သို့ မြင်တွေ့နေရသော
ကြယ်အလင်းရောင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကြ
သည်။ ဂျက်စီကာသည် ပေါလ်၏ဘေးတွင်
မီးခိုးရောင် တိမ်တိုက်တစ်ခု လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့
ရှိနေသည်။ "ကျွန်တော်တို့ မီးတစ်ချက်လောက်
သုံးကြည့်ရရင် ကောင်းမှာပဲ" ဟု သူက တိုးတိုး
လေး ဆိုသည်။

"ငါတို့မှာ မျက်စိအပြင် တခြားအာရုံခံစားမှုတွေ
ရှိပါသေးတယ်" ဟု သူမက ဆိုသည်။

ပေါလ်သည် ခြေတစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့လှို၊လှိုချင်း
လျှောတိုက်လိုက်ကာ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ရွှေ့
လိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြားခြေတစ်ဖက်ဖြင့်
ထပ်မံစမ်းသပ်ရာ အဆီးအတားတစ်ခုနှင့်
တိုးသည်။ သူ ခြေလှမ်းကို မြှင့်လိုက်ရာ
လှေကားထစ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိသဖြင့် ၎င်းပေါ်သို့
ဆွဲတက်လိုက်သည်။ သူသည် နောက်သို့
လက်လှမ်းကာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းကို
စမ်းမိပြီး၊ လိုက်ခဲ့ရန် သူမ၏ဝတ်ရုံကို ဆွဲ
ပေးလိုက်သည်။

နောက်ထပ် လှေကားတစ်ထစ်။

"အပေါ်ဆုံးအထိ ရောက်သွားမယ် ထင်တယ်"
ဟု သူက တိုးတိုးလေး ဆိုသည်။

မနက်မနက်နဲ့ ညီညာတဲ့ လှေကားထစ်တွေပဲ
ဟု ဂျက်စီကာ တွေးမိသည်။ ဒါဟာ လူတွေ
ထွင်းထုထားတာ သေချာသလောက်ပဲ။

သူမသည် ပေါလ်၏ မှောင်ရိပ်သန်းနေသော လှုပ်ရှားမှုနောက်သို့ လိုက်ရင်း လှေကားထစ်များကို ခြေဖြင့်စမ်းကာ တက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်နံရံများသည် ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းလာရာ သူမ၏ ပခုံးများနှင့်ပင် ပွတ်တိုက်လုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ လှေကားထစ်များသည် မိတာနှစ်ဆယ်ခန့် ရှည်လျားသော ကျဉ်းမြောင်းသည့် လမ်းကြားလေးတစ်ခုတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ၎င်း၏ ကြမ်းပြင်မှာ ညီညာနေပြီး လရောင်အောက်တွင် တောက်ပနေသော မြစ်ဝှမ်းခွက်ငယ်လေးတစ်ခုသို့ ပွင့်ထွက်သွားသည်။

ပေါလ်သည် ထိုမြစ်ဝှမ်း၏ အနားသတ်သို့ ခြေချလိုက်ပြီး တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည် - "သိပ်လှတဲ့ နေရာလေးပဲ။"

ဂျက်စီကာမှာမူ သူ၏နောက်တစ်လှမ်းအကွာမှ

နေ၍ တိတ်ဆိတ်စွာပင် သဘောတူညီသည့် အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ၊ နှာခေါင်းပေါက်ပလပ် (Nose plugs) များ၏ စူးရှသော ခံစားမှုနှင့် 'စတီးလ်ဆု' ၏ ချုပ်တည်းမှုများကြားမှ၊ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် အနားယူလိုသော ဆာလောင်မှု များကြားမှပင်၊ ဤမြစ်ဝှမ်း၏ အလှတရားမှာ သူမ၏ အာရုံများကို ဖမ်းစားလိုက်ရာ ခေတ္တ ရပ်တန့်ကာ ငေးမောမိစေခဲ့သည်။

"နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက နေရာလေးအတိုင်းပဲ" ဟု ပေါလ်က တိုးတိုးလေး ဆိုသည်။

ဂျက်စီကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမ၏ရှေ့တွင် ပြန့်ကားနေသည်မှာ— ကန္တာရ ထဲက အပင်များဖြစ်သည့် ချုံပုတ်များ၊ ရှားစောင်းပင်များ၊ သစ်ရွက်စုလေးများဖြစ်ပြီး အားလုံးမှာ လရောင်အောက်တွင် တုန်ခါနေကြ

သည်။ သူမ၏ ဘယ်ဘက်ရှိ ဝန်းရံထားသော
ကျောက်နံရံကြီးများမှာ မှောင်မည်းနေပြီး၊
ညာဘက်တွင်တော့ လရောင်ဟပ်ကာ နှင်းဖြူ
များ ဖုံးလွှမ်းနေသကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသည်။

"ဒါဟာ ဖရီမန်းတွေရဲ့ နေရာဖြစ်ရမယ်" ဟု
ပေါလ်က ဆိုသည်။

"ဒီလောက်များတဲ့ အပင်တွေ ရှင်သန်နေဖို့ဆို
တာ လူတွေ ရှိနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့" ဟု သူမက
သဘောတူလိုက်သည်။ သူမသည် 'စတီးလ်ဆု'
၏ ရေပိုက်အဖုံးကို ဖွင့်ကာ ရေကို စုပ်ယူ
သောက်သုံးလိုက်သည်။ နွေးထွေးပြီး

အနည်းငယ် ခါးသက်သော စိုစွတ်မှုမှာ သူမ၏
လည်ချောင်းထဲသို့ စီးဆင်းသွားသည်။ ၎င်းက
သူမကို မည်မျှအထိ လန်းဆန်းစေခဲ့သည်ကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။ ပိုက်အဖုံးကို ပြန်ပိတ်
လိုက်စဉ် သဲမှုန်လေးများက အဖုံးနှင့်ပွတ်တိုက်

ကာ တဂျိုဂျို မြည်သွားသည်။

လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုက ပေါလ်၏ အာရုံကို ဖမ်းစား
လိုက်သည်— သူတို့အောက်ဘက်တွင် ကွေး
ညွတ်သွားသော မြစ်ဝှမ်းကြမ်းပြင်၏ ညာဘက်
ခြမ်းဆီမှ ဖြစ်သည်။ သူသည် လရောင်အောက်ရှိ
'စမုတ်ချုံပုတ်' (Smoke bushes) များနှင့် ပေါင်း
ပင်များကြားမှတစ်ဆင့် သဲပြင်ကျယ်ပေါ်သို့ စိုက်
ကြည့်လိုက်ရာ— ခုန်ပျံနေသော၊ လှုပ်ရှားနေ
သော အရာလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ကြွက်တွေပဲ!" ဟု သူက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်
လိုက်သည်။

ထိုအရာလေးများသည် အရိပ်များထဲသို့ ဝင်
လိုက်၊ ထွက်လိုက်နှင့် တဖျတ်ဖျတ် ခုန်လွှားနေ
ကြတော့သည်။

သတ္တဝါတစ်ခုခုက သူတို့မျက်စိရှေ့ကနေ ကြွက်
တွေရှိရာဆီကို အသံမထွက်ဘဲ ဝဲပျံကျသွား

သည်။ သေးငယ်ပြီး စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ တောင်ပံခတ်သံနှင့်အတူ တစ္ဆေတစ်ကောင်အလား မီးခိုးရောင်ငှက်တစ်ကောင်သည် ၎င်း၏ခြေသည်းများကြားတွင် မှောင်မည်းသော အရိပ်လေးတစ်ခုကို ဆွဲချီလျက် မြစ်ဝှမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းသွားတော့သည်။

ငါတို့အတွက် အဲဒီလို သတိပေးချက်မျိုး လိုအပ်နေတာပဲ ဟု ဂျက်စီကာ တွေးမိသည်။

ပေါလ်သည် မြစ်ဝှမ်းကို ဆက်လက်စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ သူ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ရာ၊ ညဉ့်ဦးယံတွင် ထွက်ပေါ်တတ်သော ‘ဆေးဂျီ’ (Sage) ပင်၏ သိမ်မွေ့သော်လည်း စူးရှသော အနံ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုသားရဲငှက်— ၎င်းသည် ဤကန္တာရ၏ သဘာဝတရားပင်ဖြစ်သည် ဟု သူတွေးမိသည်။ ၎င်းငှက်ကြောင့် မြစ်ဝှမ်း

တစ်ခုလုံးမှာ အစွမ်းကုန် တိတ်ဆိတ်သွားရာ၊
အပြာရောင်နို့နှစ်ရောင်သန်းနေသော လရောင်
သည် ကင်းစောင့်နေသည့် ‘ဆာဂွာရို’ (Saguaro)
ရှားစောင်းပင်များနှင့် ဆူးရှိသော အပင်များပေါ်
သို့ စီးဆင်းနေသည့်အသံကိုပင် ကြားနိုင်တော့
မည့်အလား။ ဤနေရာတွင် လင်းလက်နေသော
အလင်းရောင်များမှာ သူသိရှိဖူးသမျှသော ကမ္ဘာ
ပေါ်က မည်သည့်ဂီတထက်မဆို ပို၍ လှပသော
ဟန်ချက်ညီမှုဖြင့် ပေါင်းစပ်နေတော့သည်။

"ကျွန်တော်တို့ တဲထိုးဖို့ နေရာတစ်ခု ရှာသင့်
ပြီ" ဟု သူက ဆိုသည်။ "မနက်ဖြန်ကျမှ ဖရီမန်း
တွေကို လိုက်ရှာ—"

"ဒီကို ကျူးကျော်လာတဲ့သူ အများစုဟာ ဖရီ
မန်းတွေကို ရှာတွေ့မိတဲ့အတွက် နောင်တရ
တတ်ကြတယ်!"

ပေါလ်၏ စကားကို ဖြတ်တောက်ကာ ထွက်

ပေါ်လာသော ထိုအသံမှာ ခိုင်မာလေးနက်သော အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။ ထိုအသံသည် သူတို့၏ အထက် ညာဘက်အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး မပြေးပါနဲ့ ကျူးကျော်သူတို့" ဟု ပေါလ်က ကျောက်ကြားလမ်းထဲသို့ ပြန်လည် ဆုတ်ခွာရန် ပြင်လိုက်စဉ် ထိုအသံက ဆိုသည်။ "ခင်ဗျားတို့ ပြေးမယ်ဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရေဓာတ်တွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးရာပဲ ရောက်လိမ့်မယ်။"

သူတို့က ငါတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ရေကို လိုချင်နေကြတာပဲ! ဟု ဂျက်စီကာ တွေးလိုက်သည်။ သူမ၏ ကြွက်သားများမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုအားလုံးကို ကျော်လွှားကာ၊ အပြင်ပန်းတွင် မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှ မပြဘဲ အသင့်ဆုံးအနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သူမသည် ထိုအသံထွက်ပေါ်ရာနေရာကို
အတိအကျ ပစ်မှတ်ထားလိုက်ရင်း - သိပ်ကို
ပါးနပ်တဲ့ ပုန်းကွယ်မှုပဲ! ငါ သူ့အသံကို မကြားခဲ့
ရဘူး ဟု တွေးမိသည်။ ထိုအသံရှင်သည်
ကန္တာရ၏ သဘာဝအသံဖြစ်သော အသံ
အနည်းငယ်မှလွဲ၍ ကျန်သည့်အသံများကို လုံးဝ
မထွက်အောင် ထိန်းထားနိုင်ကြောင်း သူမ
သဘောပေါက်လိုက်သည်။

နောက်ထပ် အသံတစ်ခုက သူတို့၏ ဘယ်ဘက်
မြစ်ဝှမ်းအနားသတ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာ
ပြန်သည်။ "မြန်မြန်လုပ်စမ်း 'စတေးလ်' (Stil)။
သူတို့ဆီက ရေကိုယူပြီး ငါတို့လမ်း ငါတို့ဆက်
ရအောင်။ မိုးမလင်းခင် အချိန်သိပ်မရှိတော့
ဘူး။"

ပေါလ်သည် သူ၏မိခင်ကဲ့သို့ အရေးပေါ်
အခြေအနေတွင် တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်း မပြည့်ဝသေး

သဖြင့်၊ သူသည် ခေတ္တမျှ ထိတ်လန့်သွားကာ ဆုတ်ခွာရန် ကြိုးပမ်းမိခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်ရွံ့မိသွားသည်။ ယခုမူ သူသည် မိခင်၏ သင်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် အတင်းအကျပ် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်— လျှော့ချလိုက်ပါ။ အပြင်ပန်းတွင် အနားယူနေသည့် ဟန်ဆောင်မှုကို ယူလိုက်ပါ။ ထို့နောက် မည်သည့်ဘက်သို့မဆို ချက်ချင်းတိုက်ခိုက်နိုင်မည့် အသင့်အနေအထား (Whipsnap) သို့ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း သူ၏ ရင်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့မှုအစအနကို ခံစားနေရဆဲဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ အရင်းအမြစ်ကိုလည်း သူသိသည်။ ဒါဟာ သူတစ်ခါမှ ကြိုတင်မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ‘မျက်ကွယ်အချိန်’ (Blind time) ဖြစ်နေသည် . . . သူတို့နှစ်ဦးမှာ စွမ်းအင်လွှာ (Shield) မရှိသော ခန္ဓာကိုယ်

ထဲက ရေဓာတ်ကိုသာ လိုလားနေသည့် တော
ရိုင်းဖရီမန်းများကြားတွင် ပိတ်မိနေကြပြီ။
